

Sygn.akt III AUa 365/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący sędzia Marek Szymanowski

Sędziowie Sławomir Bagiński

Bogusław Dobrowolski

Protokolant Edyta Katarzyna Radziwońska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 lipca 2020 r. w B.

sprawy z odwołania W. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy W. R.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 26 lutego 2020 r. sygn. akt IV U 1915/19

I. oddala apelację;

II. odstępuje od obciążania odwołującego kosztami zastępstwa strony przeciwnej za drugą instancję .

Sygn. akt III AUa 365/20

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 23 maja 2019 r., znak: ENP/25/023171459 przyznał W. R. od dnia 1 kwietnia 2019 r. emeryturę na podstawie art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Organ rentowy zawiesił wypłatę powyższego świadczenia w związku z uprawnieniami do więcej niż jednego świadczenia, to jest emerytury z Wojskowego Biura Emerytalnego w O. ((...)).

W odwołaniu od powyższej decyzji W. R. zarzucił naruszenie art. 2, art. 7 i art. 95 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz dowolne uznanie, że może być wypłacane tylko jedno wyższe lub wybrane przez skarżącego świadczenie, podczas gdy w ocenie ubezpieczonego w niniejszej sprawie występuje wyjątek od tej zasady, to znaczy skarżącemu przysługuje prawo do pobierania dwóch świadczeń niezależnie od siebie. Skarżący odwołał się do wyroku SN z dnia 24 stycznia 2019 r., I UK 426/17. Wskazując na powyższe odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji organu rentowego i podjęcie wypłaty zawieszonych świadczenia, i zasądzenia o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Organ rentowy powtórzył, że z uwagi na treść art. 95 ust. 1 cyt. ustawy, który znajduje potwierdzenie w przepisie art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, wydana decyzja jest prawidłowa, zaś podnoszone zarzuty nie znajdują odzwierciedlenia w obowiązującym stanie prawnym.

Wyrokiem z dnia 26 lutego 2020 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie oddalił odwołanie i zasądził od W. R. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Sąd Okręgowy ustalił, że W. R., ur. (...) decyzją Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w O. z dnia 23 marca 1989 r. nabył prawo do wojskowej renty inwalidzkiej III grupy. Następnie decyzją zamienną Wojskowego Biura Emerytalnego w O. z dnia 12 listopada 1996 r. uzyskał prawo do emerytury wojskowej. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjęto wówczas 61,56% z tytułu 26 lat wysługi emerytalnej.

Wnioskodawca odbył niezawodową służbę wojskową w okresie od dnia 22.10.1968 r. do 13.10.1970 r. oraz pełnił zawodową służbę wojskową od dnia 14.10.1970 r. do 24.2.1989 r. Powyższe okresy zostały uwzględnione przy ustalaniu prawa do wymienionego wyżej świadczenia.

Z kolei po zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej, do wysługi emerytalnej ubezpieczonego doliczono następujące okresy zatrudnienia i opłacania składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe:

- od dnia 10.10.1989 r. do 28.02.1997 r. - (...) Spółdzielnia (...) w O.,
- od dnia 28.02.1997 r. do 30.04.1998 r. - (...) S.A. w O.,
- od dnia 15.04.1998 r. do 31.03.2001 r. - (...) Spółdzielnia (...) w O.,
- od dnia 01.04.2001 r. do 30.04.2003 r. - Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe (...) w S.,
- od dnia 1 stycznia 2004 r. do 30 czerwca 2007 r. – PPHU (...) w S..

W efekcie skarżący osiągnął maksymalny procentowy wymiar wysługi emerytalnej w wysokości 75 %.

W dniu 17 kwietnia 2019 r. W. R. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z wnioskiem o emeryturę powszechną.

Decyzją z dnia 23 maja 2019 r., zaskarżoną w niniejszej sprawie, ZUS przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury **od dnia 1 kwietnia 2019 r.**, to jest od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Jednocześnie organ rentowy **zawiesił** wypłatę tego świadczenia zgodnie z art. 95 ust. 1 cyt. Ustawy, z uwagi na zbieg prawa do więcej niż jednego świadczenia, to jest emerytury wojskowej przyznanej decyzją (...) w O..

Zakład wskazał, że podstawę obliczenia emerytury zgodnie z art. 26

cyt. ustawy stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze życie, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę.

Przy ustalaniu świadczenia Zakład przyjął:

- kwotę składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji: 111999,17 zł
- kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego: 244.115,22 zł,

- średnie dalsze trwanie życia – 169,80 miesięcy.

Tak wyliczona wysokość emerytury wyniosła do wypłaty 1.739,51 zł.

Powyższa decyzja o przyznaniu emerytury została poprzedzona ustaleniem wartości kapitału początkowego, jako jednego ze składników niezbędnych do wyliczenia emerytury według zreformowanego systemu emerytalnego dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r.

Decyzją kapitałową z dnia 24 kwietnia 2019 r. organ rentowy do ustalenia podstawy wymiaru kapitału przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, to jest od 1 stycznia 1989 r. do 31 grudnia 1998 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 98,70%, a obliczony kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 60.720,77 zł (dowód: akta emerytalno-rentowe ZUS- plik I-II, w tym: pismo (...) w O. z dnia 8 maja 2019 r. –k -41, plik-II, zaskarżona decyzja –k – 56-58, plik-II, akta emerytalne (...), w tym: decyzja o przyznaniu wojskowej renty inwalidzkiej –k – 9, decyzja o przyznaniu emerytury wojskowej –k -90).

Sąd Okręgowy wskazał, że stan faktyczny w niniejszej sprawie był

niesporny, a Sąd ustalił go na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach emerytalno-rentowych ZUS wnioskodawcy oraz w aktach (...) w O., której prawdziwość nie była kwestionowana przez strony. Istotę sprawy stanowiło ustalenie, czy organ rentowy zaskarżoną decyzją prawidłowo zawiesił wypłatę emerytury powszechnej wnioskodawcy w związku z faktem, że jest on uprawniony do emerytury wojskowej i w myśl art. 95 ust. 1 cyt. ustawy o emeryturach i rentach z FUS, nie przysługuje mu prawo do wypłaty dwóch świadczeń.

Zgodnie z art. 95 ust. 1 i 2 cyt. ustawy, w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego.

Przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (art. 95 ust. 2).

Z kolei w myśl art. 7 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty przewidzianych w ustawie z prawem do emerytury lub renty albo do uposażenia w stanie spoczynku lub uposażenia rodzinnego przewidzianych w odrębnych przepisach wypłaca się świadczenie wyższe lub wybrane przez osobę uprawnioną, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

W ocenie Sądu Okręgowego zasadą jest zatem wypłacanie jednego

świadczenia, w świetle wskazanych przepisów, brak było podstaw prawnych do zmiany zaskarżonej decyzji, gdyż zgromadzone w sprawie dowody potwierdzają trafne stanowisko Zakładu.

Sąd Okręgowy za kluczowy w sprawie uznał pogląd Sądu Najwyższego

wyrażony w uzasadnieniu wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r., I UK 426/17, OSNP 2019/114, w którym Sąd ten wskazał na odmienną sytuację prawną żołnierzy zawodowych - w aspekcie wpływu „cywilnych” okresów stażu emerytalnego na prawo i wysokość świadczeń wojskowych pozostających w służbie przed 1 stycznia 1999r. i osób odbywających służbę w okresie od 2 stycznia 1999 r. Mianowicie do wysługi emerytalnej żołnierza pozostającego w służbie przed 2 stycznia

1999 r. zalicza się z urzędu posiadane przed przyjęciem do służby okresy składkowe i nieskładkowe w rozumieniu ustawy emerytalnej (art. 15 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych), okresy te powodują określony w ustawie wzrost podstawy wymiaru emerytury (emerytura wojskowa wzrasta o 2,6% podstawy wymiaru za nie więcej niż 3 lata okresów składkowych poprzedzających służbę a o 1,3% za każdy następny rok i o 0,7% za każdy rok okresów nieskładkowych poprzedzających służbę). Tak ustalona emerytura podlegać może również (na wniosek) zwiększeniu – w wyniku doliczenia okresów przypadających po zwolnieniu ze służby o 1,3 % podstawy wymiaru za każdy rok zatrudnienia przed 1 stycznia 1999 r. w wymiarze czasu pracy nie niższym niż połowa pełnego wymiaru czasu pracy oraz za każdy rok okresów opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe po dniu 31 grudnia 1998 r. lub za okres nieopłacania składek z powodu przekroczenia w trakcie roku kalendarzowego kwoty rocznej podstawy wymiaru składek na te ubezpieczenia – pod warunkiem, że emerytura ta wynosi mniej niż 75% podstawy jej wymiaru i emeryt ukończył 50/55 lat życia albo stał się inwalidą.

Natomiast prawo i wysokość emerytury żołnierzy, którzy zostali przyjęci do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. uzależniona jest wyłącznie od okresów służby wojskowej, co wynika z art. 15 a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych. Sąd Najwyższy podkreślił w konkluzji, że żołnierz który pozostawał w służbie przed 2 stycznia 1999 r. może w świadczeniu wojskowym – korzystać z „cywilnej” wysługi emerytalnej, natomiast przyjęty do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. nie ma takiego uprawnienia. Wskazał ponadto, że skoro emeryt korzysta ze wzrostu emerytury wojskowej z tytułu „cywilnej” wysługi emerytalnej, to oznacza to, że zostaje zachowana zasada wzajemności składki i świadczeń w rozumieniu funkcjonującym w polskim systemie zabezpieczenia społecznego nawet wtedy, gdy włożony wkład nie jest wprost proporcjonalny do korzyści jaką przynosi zwiększenie emerytury.

Sąd Najwyższy m.in. podkreślił również, że kryterium, które niewątpliwie zadecydowało o uprzywilejowaniu (pobieraniem dwóch świadczeń) żołnierzy, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r., to brak możliwości uwzględnienia w wojskowej emeryturze jakiegokolwiek okresu „cywilnego” stażu emerytalnego. Kryterium to jednocześnie określa krąg podmiotów charakteryzujących się jednakową cechą - istotną cechą relewantną. Do tej grupy należą emeryci wojskowi, których wypracowane okresy składkowe i nieskładkowe nie miały żadnego wpływu na wysokość emerytury wojskowej, do nich zaś należą wszyscy żołnierze, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. oraz niektórzy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r. W rozpoznanej sprawie nie ulega wątpliwości, że w przypadku odwołującego wszystkie okresy jego „cywilnego stażu pracy” zostały doliczone do uprawnień emerytury wojskowej, a do ustalenia wysokości świadczenia przyjęto 75% podstawy jego wymiaru.

W konsekwencji Sąd Okręgowy z mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie i obciążył odwołującego się kosztami zastępstwa organu rentowego na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804.).

Odwołujący wywiódł apelację od powyższego wyżej wyroku i zaskarżył go w całości zarzucając:

1. zastosowanie (zapewne wadliwe zdaniem skarżącego) art. 477 k.p.c.

od oddalenia odwołania od decyzji ZUS w O., co pozbawia skarżącego nabytego prawa materialnego (emerytury z FUS) ;

2. błędy - w ustaleniach stanu faktycznego tj. nierozważenie wszechstronnie

materiału dowodowego znajdującego się w aktach emerytalnych RWU 2965/1 Wojskowego Biura Emerytalnego w O..

3. naruszenie art. 98 k.p.c. w zakresie zasądzenia kosztów zastępstwa

procesowego na rzecz ZUS w O. zł.

Wskazując na powyższe zarzuty apelacja wnosiła o zmianę zaskarżonego

wyroku i o uchylenie decyzji ZUS z dnia 23.05.2019 r. oraz odwieszenie wypłaty emerytury i nakazania podjęcia jej wypłaty od dnia przyznania tj. 1.04.2019 r. wraz z należnymi odsetkami oraz uchylenie zasądzonych kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 180 złotych na rzecz Oddziału ZUS w O. i zasądzenie ich z kolei na rzecz skarżącego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje

Apelacja podlegała oddaleniu

Jak wiadomo Sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiąże go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania (uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów - zasada prawna z dnia 31 stycznia 2008 r. III CZP 49/07 OSNC 2008/6/55). Nie jest też w orzecznictwie sporne, że sąd odwoławczy w pierwszej kolejności powinien rozważyć zarzuty procesowe, bowiem tylko prawidłowo ustalony stan faktyczny może stanowić podstawę do oceny poprawności zastosowania prawa materialnego (por. m. in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2004 r. IV CK 208/03 LEX nr 182074; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2009 r. IV CSK 407/08 LEX nr 511007). Ocena przy tym trafności zarzutów odnoszących się do prawa materialnego możliwa jest bowiem jedynie w odniesieniu do ustalonego prawidłowo stanu faktycznego (por. np. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2000 r. II CKN 1061/98 LEX nr 749997; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 29 listopada 2002 r. IV CKN 1547/00 LEX nr 78324 ; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 30 czerwca 1997 r. II CKN 188/97 LEX nr 1228728; uzasadnienie wyroku SN z dnia 17 października 2007 r. II CSK 273/07 LEX nr 621239; wyroku SN z dnia 8 kwietnia 1999 r. II CKN 525/98 LEX nr 1213499). Skarżący w sprawie podniósł tylko zarzuty o charakterze procesowym stąd odnosząc się do nich trzeba je nieco uporządkować. W szczególności zarzut dotyczący błędu - w ustaleniach stanu faktycznego co miało nastąpić poprzez nierozważenie wszechstronnie materiału dowodowego znajdującego się w aktach emerytalnych. Zarzut ten można procesowo ująć jako zarzut obrazy art. 233 § 1 k.p.c., który to przepis dotyczy zasady swobodnej oceny dowodów. Jak wiadomo zasada swobodnej oceny dowodów przez sąd orzekający z jednej strony uprawnia sąd do oceny tychże dowodów „według własnego przekonania” z drugiej natomiast strony zobowiązuje sąd do „wszechstronnego rozważenia zebranego materiału”. Uprawnienie sądu do oceny dowodów według własnego przekonania nie oznacza oczywiście dowolności w tej ocenie, bowiem poza sporem winno być, iż dokonując tej oceny sąd nie może ignorować zasad logiki, osiągnięć nauki, doświadczenia czy też wyciągać wniosków nie wynikających z materiału dowodowego. Dopuszczenie się obrazy art. 233 § 1 k.p.c. przez sąd może więc polegać albo na przekroczeniu granic swobody oceny wyznaczonej logiką, doświadczeniem, zasadami nauki albo też na nie dokonaniu przez sąd wszechstronnego rozważania sprawy. Sformułowany zarzut oparty jest twierdzeniu o pominięciu części materiału dowodowego. W tym zakresie prawdą jest, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem art. 233 §1 k.p.c. zawiera nakaz aby wyrażona ocena w aspekcie wiarygodności dokonana była na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału w sprawie oraz uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2002 r. IV CKN 1256/00 lex nr 80267 ; wyrok SN z dnia 26 stycznia 2000 r. III CKN 562/98 (...); postanowienie SN dnia 23 stycznia 2002 r. II CKN 691/99 LEX nr 54339, Prok.i Pr.-wkł. (...)). W sprawie jednak stan faktyczny w zakresie w jakim miał on znaczenie dla rozstrzygnięcia nie był nawet sporny. Skarżący podnosząc zaś zarzut pominięcia bliżej nieokreślonych dowodów, zgromadzonych w aktach rentowych nie wskazuje, ani konkretnego dowodu nie podnosi, by skutkiem tego pominięcia było wadliwe ustalenie jakiegoś faktu - mającego znaczenie dla rozstrzygnięcia. Nie może też podzielić zarzutu obrazy art. 98 k.p.c., ponieważ orzeczenie o kosztach procesu jest akcesoryjne i zależne od rozstrzygnięcia o meritum sprawy. Skoro zatem Sąd Okręgowy oddalił odwołanie, to konsekwencją tego jest uznanie odwołującego za przegrywającego sprawę i obciążenie go kosztami procesu strony wygrywającej. Trudno też uznać za skuteczny zarzut obrazy art. 477 (zapewne art. 477¹⁴ §1 k.p.c.), skoro bowiem Sąd Okręgowy nie podzielił zasadności odwołania – to zobowiązany był je oddalić, co uczynił. Reasumując podniesione zarzuty procesowe nie mogły doprowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku, stąd konieczne jest rozważnie przez Sąd Apelacyjny prawdziwości zastosowania prawa materialnego przez Sąd Okręgowy, co Sąd II instancji zobowiązany jest wziąć pod uwagę z urzędu.

W zakresie zastosowanych przepisów prawa materialnego Sąd Apelacyjny podziela ocenę prawną dokonaną przez Sąd Okręgowy. Nie ulega wątpliwości, że w polskim systemie zabezpieczenia społecznego zasadą jest pobieranie jednego świadczenia (wybranego lub wyższego) co wynika wprost z art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2020.53 j.t.). Żaden z wyjątków od tej zasady przewidzianych w art. 96 tejże ustawy nie zachodzi. Co więcej w art. 95 ust. 2. ustawy podkreślono, że przepis ust. 1 art. 95 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin. Na tle tych regulacji jasne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r. I UK 426/17 (OSNP 2019/9/114) – cytowanym trafnie przez Sąd Okręgowy, że o zastosowaniu wyjątku od zasady wypłacania jednego świadczenia decyduje brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu "cywilnego" stażu emerytalnego, a nie data przyjęcia żołnierza zawodowego do służby wojskowej. Inaczej mówiąc w przypadku skarżącego prawo do pobierania emerytury w systemie powszechnym – aktualnie zawieszony - obok emerytury wojskowej (lub renty wojskowej) służyłoby skarżącemu tylko wtedy, gdyby nie było możliwości uwzględnienia przy ustalaniu wysokości emerytury wojskowej jego staże ubezpieczeniowego w systemie powszechnym stażu „cywilnego” (w tym zakresie por. wyrok SA Katowicach 26.07.2019r. III AUa 1045/18).

Tymczasem w świetle prawidłowych ustaleń Sądu Okręgowego poczynionych w oparciu o wojskowe akta emerytalne oraz pismo Dyrektora (...) z 8 maja 2019 r. (k.41) do świadczenia wojskowego zaliczono mu zarówno okres pełnienia niezawodowej służby od 22.10.1968 r. do 13.10.1970 r. jak i okresy opłacania składek na ubezpieczenie emerytalno-rentowe, gdy był zatrudniony u cywilnych pracodawców wskazane wyżej szczegółowo, a zamykające się w przedziale 10.01.1989 r. do 30.06.2007 r. (k. 41 a.r.). Zakończenie przez odwołującego służby jeszcze przed 1.01.1999 r. oraz uwzględnienie tzw. okresów „cywilnych” wyłącza możliwość zastosowania do skarżącego wyjątku dopuszczającego pobieranie dwóch świadczeń.

Okoliczność ta przesądza o prawidłowości zaskarżonej decyzji organu rentowego z dnia 23.05.2019 r. i tym samym o niezasadności wniesionej apelacji, która stosownie do art. 385 k.p.c. podlegała oddaleniu.

O kosztach procesu za drugą instancję orzeczono na zasadzie art.102 k.p.c. odstępując od obciążania nimi odwołującego uznając, że zachodzą po temu szczególne okoliczności. W szczególności odwołujący nie pobiera wysokiego świadczenia (netto około 2000 zł), a Sąd Okręgowy zasądził już od niego koszty zastępstwa za pierwszą instancję. Dalsze obciążanie go kosztami procesu mogłoby narazić go na utratę możliwości poniesienia bieżących kosztów swego utrzymania i rodziny.